

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobkyně: X, nar. X
státní příslušnost X
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Jezová
Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2024, č. j. KRPA-279802-23/ČJ-2024-000022-MIG

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkumu a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2024, č. j. KRPA-279802-23/ČJ-2024-000022-MIG (dále též „napadené Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby zajištění žalobkyně za účelem jejího předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“) stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 3. 9. 2024, č. j. KRPA-279802-9/ČJ-2024-000022-MIG, o 27 dnů.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně v podané žalobě zdůrazňovala, že nikdy nepodala žádost o udělení mezinárodní ochrany v Bulharsku a měla za to, že její předání do Bulharska by bylo v přímém rozporu s Dublinským nařízením. Podle rozsudku Soudního dvora ze dne 16. 2. 2017, C-578/16 PPU, C. K. a další, se orgány členských států musí zabývat existencí systémových nedostatků azylového řízení v jiném členském státě, jakož i existencí případných individuálních rizik, kdyby samo přemístění představovalo riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, poukázal na nutnost posouzení systematických nedostatků azylového řízení v zemi, kam má být cizinec předán. Bulharsko čelí několika systémovým nedostatkům, které byly identifikovány i na úrovni Evropské unie. Zajištění žalobkyně bylo nepřiměřené, neboť mohla být přemístěna do přijímacího nebo pobytového střediska. Ostatní cizinci, kteří cestovali spolu s žalobkyní, nebyli zajištěni, pouze obdrželi výjezdní příkaz a byli propuštěni. V případě žalobkyně rovněž neexistovalo vážné nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení. Žalobkyně je schopna zajistit si finanční prostředky, vyčkala by výsledku správního řízení a s policií spolupracovala. Při návratu do Bulharska či do země původu žalobkyně hrozí smrt ze strany ostatních převaděčů, je přitom připravena poskytnout součinnost a svědectví policii. Doba zajištění je nepřiměřeně dlouhá a byla stanovena bez řádného odůvodnění. V napadeném rozhodnutí se pojednává o Německu, namísto Bulharska, pročez nebyla vypořádána otázka, zda z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení v Bulharsku není vyloučeno předání žalobkyně. Pokud žalovaná dospěla k závěru, že nenastaly překážky podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, svou úvahu nepromítla do napadeného rozhodnutí, čímž značně ztížila soudní přezkum. Žalobkyně připomněla povinnost správního orgánu důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by opakované zajištění odůvodňovaly, a upozornila, že skutečnosti, které vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí nemají oporu ve spisovém materiálu.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul dosavadní průběh správního řízení. Uvedl, že od okamžiku, kdy byla žalobkyně zajištěna podle zákona o pobytu cizinců, byly činěny všechny úkony směřující k jejímu předání, avšak stanovená doba nebyla k realizaci dostatečná. K řízení o předání žalobkyně do příslušného státu je věcně příslušné MV ČR, OAMP, které zahájilo postup podle Dublinského nařízení. V podrobnostech k jednotlivým námitkám odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Shrnul, že v případě žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nepostačuje aplikace mírnějších opatření. Ze spisového materiálu bylo postaveno na jisto, že žalobkyně vstoupila na území za pomoci převaděčů v nákladovém prostoru kamionu. Na území ČR se nachází bez jakéhokoli dokladu totožnosti, víza či povolení k pobytu. K osobě žalobkyně bylo ze systému EUODAC jednoznačně zjištěno a potvrzeno, že byla z důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany daktyloskopována v Bulharsku. Sama žalobkyně uvedla, že v Bulharsku požádala o azyl. K chybnému označení Německa namísto Bulharska žalovaný uvedl, že se jednalo o pochybení, ke kterému došlo při přepisu napadeného rozhodnutí a které nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť z jeho výrokové části je jednoznačně zřejmé, že žalobkyně má být předána do Bulharska. Žalovaný se domníval, že stanovená délka prodloužení zajištění je v souladu se zákonem o pobytu cizinců a není nepřiměřená.

IV.

Obsah správního spisu

4. Dne 2. 9. 2024 ve 22:50 hodin byla policejní hlídka vyslána k provedení eskorty zajištěných osob, kontrolovaná žalobkyně neprokázala svou totožnost ani nepředložila žádný cestovní doklad, po daktyloskopování byla zjištěna shoda s bulharským záznamem ze dne 12. 8. 2024, následně v 2:00 hodin dne 3. 9. 2024 byla žalobkyně zajištěna dle ust. § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb. (úřední záznam ze dne 3. 9. 2024, č. j.: KRPA-279802-1/ČJ-2024-000022). Podle úředního záznamu ze dne 3. 9. 2024, č. j.: KRPA-2799786-3/ČJ-2024-000065, přitom žalobkyně byla zajištěna již podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. dne 2. 9. 2024 ve 20:10 hodin spolu s dalšími migranty v nákladovém prostoru kamionu na dálnici.
5. V rámci podání vysvětlení dne 3. 9. 2024, z něž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-279802-8/ČJ-2024-000022-MIG, žalobkyně mj. uvedla, že je zdravá, do ČR přicestovala dne 2. 9. 2024 kamionem se svými druhy ze X, chtěla se přitom dostat do Německa, kde žije její matka. Převaděče ona sama ani její druzi neznali, získali na ně kontakt v Sofii, kde se připojili k ostatním krajanům, kteří měli odcestovat kamionem. Během jízdy asi polovina lidí upadla do bezvědomí, ale převaděči odmítli pomoci, proto migranti ukrytí vespodu kamionu zavolali policii. Za cestu ze Sofie do Německa žalobkyně zaplatila 2000 EUR, aktuálně již skoro nemá žádné finanční prostředky. Je si vědoma svého neoprávněného pobytu v České republice, cestovním dokladem nedisponuje. Při pobytu v Sofii byla kontrolována bulharskou policií a musela požádat o azyl v Bulharsku. Je zcela zdravá, vdaná, má tři děti, všichni se nachází v Y. V České republice nemá žádné příbuzné ani nikoho, komu by ukončení pobytu zasáhlo do soukromého či rodinného života. Nic tu nevlastní, nemá zde žádné závazky ani pohledávky. Ve vycestování do X jí brání válka, chtěla by se s dětmi sloučit s matkou, jejíž přesnou adresu v Německu nezná.
6. Dne 3. 9. 2024 vydal žalovaný rozhodnutí o zajištění žalobkyně za účelem jejího předání podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle jehož odůvodnění nelze od žalobkyně očekávat její dobrovolné vycestování. Jako žadatelka o mezinárodní ochranu měla vyčkat v Bulharsku do vyřízení žádosti a do České republiky přicestovala nelegálně bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Žalovaný se zabýval nemožností uložení zvláštních opatření v ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť by byla zjevně neúčelná. Doba trvání zajištění byla stanovena na 30 dnů při zohlednění předpokládané složitosti přípravy předání. Jelikož v České republice nežijí žádné žalobkyni blízké osoby ani její rodinní příslušníci, nebudou zajištěním dotčeny rodinné a soukromé poměry žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

7. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 20. 9. 2024 žalobu, kterou Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 4. 10. 2024, č. j. 21 A 42/2024-27, zamítl.
8. Dne 25. 9. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž rozhodl podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců o prodloužení doby zajištění žalobkyně za účelem jejího předání o 27 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání žalobkyně do Bulharska, které s ohledem na lhůty podle Dublinského nařízení dosud nebylo zrealizováno. V dodatečně určené době trvání zajištění, při které byly tyto lhůty zohledněny, existuje podle žalovaného reálný předpoklad realizace předání žalobkyně na území Bulharska. Po zhodnocení soukromých a rodinných poměrů žalobkyně, jejího zdravotního stavu a s ohledem na všechny podklady shromážděné v průběhu správního řízení je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění je přiměřená.

V.

Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud měl přitom na paměti, že správní soudy jsou povinny při přezkumu dodržení podmínek zákonnosti zajištění cizince, které vyplývají z unijního práva, tedy i ve věcech zajištění za účelem předání státu příslušnému k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, na které dopadá Dublinské nařízení, přihlížet z moci úřední k vadám a nezákonnostem rozhodnutí o zajištění, které soudy zjistí, případně které vyjdou v řízení najevo, přestože nejsou součástí uplatněných žalobních bodů (srov. rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022, C-704/20 a C-39/21, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021-39). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
12. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

13. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
14. Podle § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.
15. Zajištění cizince představuje zásadní omezení jeho osobní svobody, tedy jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Proto je přípustné jen za podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců a návratovou směrnicí, ale především ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03).
16. Správní orgán se musí při rozhodování o zajištění, a případně, z hlediska možných nových skutečností, i při rozhodování o prodloužení doby zajištění, zabývat také otázkou realizovatelnosti účelu zajištění. K tomu lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, podle něhož má správní orgán „povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. [...] O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“
17. Soud nepřehlédl, že námitky uplatněné v žalobě proti napadenému rozhodnutí se ve značné míře překrývají s žalobními námitkami uplatněnými již proti prvotnímu rozhodnutí o zajištění žalobkyně za účelem jejího předání do Bulharska.
18. Podle názoru soudu nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že nikdy nepodala žádost o udělení mezinárodní ochrany v Bulharsku. V rámci podání vysvětlení ze dne 3. 9. 2024 totiž žalobkyně uvedla pravý opak, přičemž žalovanému správnímu orgánu sdělila: „Když jsme byli v Bulharsku v bytě, přišla na nás bulharská policie a vzala nás do kempu, kde nám dali bulharské papíry, kdy jsem musela požádat o azyl v Bulharsku.“ Rovněž z výpisu z evidence

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

systému EURODAC, který je obsažen ve správním spisu, plyne shoda s bulharským záznamem ze dne 12. 8. 2024 vedeným jako BG1BR109C2408120015-1-2693316.

19. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29: *“V rozhodnutí o zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna; správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází; a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.”* Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28 plyne, že *„v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry. Dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelná domněnka, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka vyvrácena nebyla.“* Námitka ohledně systémových nedostatků azylového řízení v Bulharsku byla vznesena poprvé až v podané žalobě a toliko v obecné rovině, aniž by ji žalobkyně blíže specifikovala. V této souvislosti je nasnadě připomenout závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v usnesení ze dne 5. 1. 2023, č. j. 3 Azs 427/2021-22: *“Také k podmínkám azylového řízení v Bulharsku se Nejvyšší správní soud vyjádřil již mnohokrát, přičemž neshledal, že by Bulharsko nebylo schopno žadatelům o mezinárodní ochranu zajistit adekvátní podmínky (viz například rozsudky ze dne 28. 4. 2020 č. j. 10 Azs 305/2019 - 25, ze dne 23. 10. 2020, č. j. 4 Azs 170/2020 - 40, či již zmiňovaný rozsudek č. j. 1 Azs 226/2019 - 26).”* Ve vztahu k Bulharsku tudíž neexistovaly vážné indicie, jež by zakládaly nezbytnost explicitně vypořádat otázku systémových nedostatků přímo v napadeném rozhodnutí. Žalovaný se navíc systémovými nedostatky v napadeném rozhodnutí zabýval. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že písařská chyba spočívající v chybném označení Německa namísto Bulharska, nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť z výrokové části napadeného rozhodnutí je nepochybné, že žalobkyně má být předána do Bulharska. Soud neshledal námitku důvodnou.
20. Žalobkyně dále namítala, že ostatní cizinci, kteří cestovali spolu s ní, zajištění nebyli. U žalobkyně bylo s ohledem na absenci cestovního dokladu i jednoznačnou snahu dostat se do Německa za částí rodiny správně identifikováno vážné nebezpečí útěku. Takové řešení odpovídá požadavku individuálního posouzení každého případu. Navíc, jak již zdejší soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 4. 10. 2024, č. j. 21 A 42/2024-27, žalobkyně nebyla jedinou zajištěnou osobou z daného kamionu. Ve stejném kamionu cestovali i žalobci ve věcech zajištění vedených pod sp. zn.: 2 A 43/2024 a 4 A 43/2024 (i ve zmíněných žalobách je přitom tvrzeno, že právě daný žalobce je jediným zajištěným).
21. Žalobkyní tvrzené výhrůžky smrti ze strany ostatních převaděčů pak nejsou předmětem soudního přezkumu v tomto řízení, tedy v řízení o prodloužení doby zajištění za účelem předání žalobkyně do Bulharska, nýbrž budou řešeny právě až v rámci azylového řízení po realizaci předání.
22. Žalovaný měl dále povinnost zkoumat, zda je předání (přemístění) žalobkyně realizovatelné v době zajištění a o jakou dobu je v této souvislosti nezbytné zajištění žalobkyně prodloužit. Konkrétně při předání realizovaném v intencích Dublinského nařízení judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že je nutné při stanovení doby zajištění respektovat jednotlivé lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení, tj. měsíční lhůtu pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, dvoutýdenní lhůtu pro odpověď dožádaného členského

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

státu na tuto žádost a šestitýdenní lhůtu pro následnou realizaci přemístění. Po obdržení odpovědi na žádost o převzetí nebo přijetí zpět může být doba zajištění stanovena nejvýše na šest týdnů ode dne, kdy dožadovaný stát na žádost odpověděl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, nebo na něj navazující rozsudky ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018-72, a ze dne 27. 5. 2019, č. j. 8 Azs 244/2017-64). V tomto případě námitka nepřiměřené délky prodloužení zajištění také není důvodná, neboť se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí délkou zajištění řádně zabýval, a to na straně 5, kde rozebral předpokládaný časový rámec realizace předání žalobkyně do Bulharska s ohledem na nutné zbývající úkony v souladu se shora uváděnou judikaturou. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, která se sice vztahuje k institutu správního vyhoštění, ale lze ji analogicky aplikovat na předání podle Dublinského nařízení, vyplývá, že *„hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“* (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Požadavky na odůvodnění doby zajištění a určení časového rámce jednotlivých úkonů nutných k realizaci předání je nutno odvíjet od konkrétních skutkových okolností věci, přičemž v mnoha případech nebude možné trvat na uvedení konkrétní doby potřebné pro provedení každého konkrétního úkonu, zvláště za situace, kdy je realizace některých kroků závislá na součinnosti příslušných orgánů země, do níž má být cizinec předán. Obecně tedy postačuje, pokud je v rozhodnutí logicky shrnuto, jaké konkrétní úkony bude třeba za účelem realizace předání učinit a jak dlouho by tyto úkony měly dle zkušeností žalované trvat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 Azs 18/2021-29, či ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019-25). Žalovaný dále popsal, že není-li urychlená odpověď poskytnuta v dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle článku 28 Dublinského nařízení, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Žalovaný zohlednil, že přemístění bude možné realizovat nejdříve po uplynutí patnáctidenní lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o přemístění žalobkyně do Bulharska. Při prodloužení doby trvání zajištění žalobkyně bylo dále přihlédnuto k době, která je potřebná pro obstarání potřebných přepravních dokladů, komunikaci s dotčeným státem a zajištění policejní eskorty k místu předání žalobkyně. Žalovaný podle názoru soudu délku doby prodloužení zajištění žalobkyně dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil.

23. Žalovaný se na straně 4-5 napadeného rozhodnutí rovněž vypořádal s otázkou aplikace mírnějších opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, kterou v případě žalobkyně neshledal účelnou. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu se zabýval zejména osobními, majetkovými a rodinnými poměry žalobkyně a zvážil charakter porušení právních povinností z její strany (přiměřeně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38). Jak již bylo popsáno výše, v průběhu správního řízení u

žalobkyně vyšlo najevo vážné nebezpečí útěku. Podle žalovaného je z jednání žalobkyně patrná svévole a nerespektování právního řádu ČR. Aplikaci zvláštních opatření proto žalovaný u žalobkyně vyloučil a soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

24. Žalovaný tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostal judikaturou stanoveným požadavkům, uvedl naplánované kroky pro realizaci předání žalobkyně do Bulharska. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak nevykazuje žádné nedostatky, které by měly za následek nezákonnost rozhodnutí. Soud se neztotožňuje s námitkou, že by rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné, dle soudu je z něj naopak jednoznačně zřejmé, z jakého důvodu bylo k prodloužení zajištění přistoupeno a z jakého důvodu byla stanovena doba prodloužení zajištění právě o 27 dnů, přičemž závěry žalovaného mají oporu ve spisovém materiálu. Takto stanovenou délku prodloužení zajištění soud neshledal nikterak nepřiměřenou výše uvedeným okolnostem případu. Je možné důvodně očekávat, že se v nově stanovené lhůtě uskuteční předání žalobkyně do Bulharska, nic bez dalšího nenasvědčuje opaku. Žalovanému správnímu orgánu nelze vytknout v postupu žádné časové prodlevy. V daném případě tedy lze uzavřít, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, proporcionálně a transparentně. Napadené rozhodnutí reflektuje veřejný zájem a odpovídá okolnostem daného případu. Své právní závěry žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil a uvedl, proč přistoupil k prodloužení zajištění žalobkyně za účelem jejího předání, přičemž stanovená doba není nijak excesivní či nepřiměřená. Soud neshledal v postupu žalovaného žádný deficit.

VI.

Závěr a náklady řízení

25. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na meritorní rozhodnutí o žalobě v zákonné lhůtě, která je kratší, než lhůta zákonem stanovená pro rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, soud již samostatně nerozhodoval o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. října 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.